

Másfélezer köbméter földet termeltek ki a szegedi járás fiataljai

Diszvacsorán látták vendégül a csatornaépítésben kiváló társadalmi munkát végzett kiszeseket

Zsong a terem. A szegedi járási tanács kultúrtermében munkás, főleg parasztfiatalok ülik körül a virágokkal díszített, terített asztalokat. Leányok is akadnak közöttük, tréfálkoznak, s felelevenítik a közelmúlt emlékeit. »Emlékszel?« — kérdi az egyik fiú. — Az első nap bizony feltörte az ásó a tenyeremet. »Nem szokta a cigány a szántást« — válaszol nevetve a kérdező. »Na, de azért ott voltam a csatornaépítésnél és a rám eső részt kiástam« — toldja meg az előbbi. Lapunkból, a rádióból ismerős a hír: a szegedi járás kiszesei önként vállalták, hogy a Tisza—Maros-szög belvízűjtő területén, Kübekháza határában társadalmi munkával segítenek a vízlevezető-csatorna építésében. Hat héting dolgoztak felváltva a fiatalok, s most kerül sor az eddigi munka ünnepélyes értékelésére. Ki lesz a legjobb? — ez a központi kérdés, no meg a jutalomvacsora, amelynek illata árad a konyhából.

Nehéz eldönteni —, erről beszél Száraz Pál elvtárs, a járási KISZ-bizottság titkára, a fiatalokat köszöntő beszédében. Tolmácsolja a járási pártbizottság üdvözlését, dicséretét, majd így szól:

— Pusztaszertől—Tiszaszigetig, a deszki Kossuth Tsz-től Mórálmaig és Öttömösig tömegesen indultak a szegedi középiskolásokkal, az üzemek kiszeseivel parasztfiatalok, a kübekházi — általunk elnevezett — »kis Hanság« felé. Külön emlitem meg a tápei Hajójavító fiataljait, akik közül sokan fizetetlen szabadságot kér-

több, mint másfélezer köbméter földet termelt ki. A munka értéke mintegy 30 ezer forint, nem is beszélve arról, hogy a vízlevezített hatalmas területen közepes termés esetén több, mint tízezer forint termésteleket jelent. A csatornaépítés anyagi értéke mellett nagyjelentőségű az, hogy ez a munka emelte a KISZ tekinté-

A kiváló munkára koccint a csatornaépítés három legjobbja: Savanya Ferenc, Bódi István és Varga Gábor.

tek, hogy a csatornaépítés nehéz és fáradságos munkájában részt vegyének. Hat-hét alatt 581 járási fiatal, közel nyolcezer óra alatt,

lyét, becsületét. Nehéz volna eldönteni, hogy a fiatalok közül kik dolgoztak legderekasabban. A jelenlevő legjobbak közül aranykoszörv KISZ-jelvényrel jutalmaztuk Varga Gábort, a tápei Hajójavító Telep, Savanya Ferencet, a deszki Kossuth Tsz és Bódi István tiszaszigeti KISZ-fiatalat. Százan pedig emléklapot és oklevelet kapnak.

Kitörő tapssal, meleg baráti szavakkal veszik körül a három kitüntetett kiszest és nagy önbizalommal hallgatják Ágoston József elvtárs, a KISZ Csongrád megyei bizottsága titkárnak szavait, aki kijelenti:

»A szegedi járás kiszesei a legjobb eredményt érték el a megyében társadalmi munkában.«
És megkezdődik a vacsora. Izlik a finom borjúpörkölt, a jó bor, s hajnali három óráig táncolnak a fiatalok. Ezzel válnak el egymástól: »Tavasszal újra kezdjük.«
M. T.

— Az 1948-as tanügyi reform előtt Romániában nem volt egyetlen építőipari szakiskola sem. Jelenleg az építészeti szektorban 41 szakiskola és mesterképző iskola működik több mint 10 ezer tanulóval.

Vak német művészek Szegeden

A Vakok és Csökentlétők Szövetsége újból külföldi vak-küldöttséget lát vendégül. A lengyel, kínai vak-ügyi vezetők után most az NDK-ból egy vak művész-küldöttség látogatott el Magyarországra. Ez a látogatás viszonzása annak a hangverseny-sorozatnak, melyet az NDK Vakok Szövetsége-nek meghívására négy vak művész a nyáron Németországban adott.
A vendég művészek hét-főn este 7 órai kezdettel a Szegedi Nemzeti Színház Kamaraszínházának helyiségében bemutatkoznak a szegedi közönség előtt is. Eva Luhn, Walter Borgis ének-művészek mellett Walter Jentsch zongoraművész is fellép, kiknek nevét a német hangversenykedvelő közönség jól ismeri. Mellettük fe-

4 órától 6 óráig.

Állami életünk demokratizmusáról

III.

Amikor elért eredményeinket hangszólózzuk, s büszkék vagyunk a megtett útra, nem tagadjuk, hogy állami életünk demokratizmusának az ellenforradalmat megelőző években voltak jelentős hiányosságai is, hogy nem mindenben használtuk ki a lehetőségeket szocialista demokráciánk fejlesztése, tökéletesítése érdekében. E hiányosságok közül különösen a párt- és államvezetés, az államhatalmi és az államigazgatási szervek, valamint a dolgozó tömegek közötti nem kielégítő kapcsolatra, népfelmozdulások fogyatékoságaira, a népképviselői szervek, a tanácsok és az országgyűlés sokszor formális ténykedésére, államépítő és államigazgatási munkánkban a demokratikus centralizmus elvének gyakori eltorzítására, a különféle bürokratikus megoldásokra és módszerekre kell utalnunk. És még egyre: a demokrácia védelme érdekében nem mindig alkalmaztuk kellő erővel a diktatúra eszközeit, illetve egyes esetekben nem oda ütöttünk, ahova kellett volna.

Az ellenforradalom előtti évek hibái, melyek nagyrészt a személyi kultuszról, a szektás, dogmatikus szemléletből, és gyakorlatból adódtak, komoly tanulságokat kell, hogy jelentsenek a jövőre. Azonban súlyos hiba ezeknek a fogyatékoságoknak mértékeltelen eltűlésénél, hiba elfeledkezni a lényegről — arról, hogy államhatalmunk alapvetően mindenkor kifejezője volt a proletariá-

tus diktatúrájának, a nép demokráciájának.

Pártunk és kormányunk az ellenforradalom után következetes harcot indított az eredményeinket lebecsülő, hibáinkat viszont felnagyító ellenséges szemlélet ellen, ugyanakkor levonta a múlt hiányosságaiból is a megfelelő következtetéseket, s megteremtette a kedvező feltételeit a szocialista demokratizmus erőteljes kibontakozásának. Csak így vívhattuk ki azokat a sikereket, melyeket az ellenforradalom óta az állami élet demokratizmusának fejlesztése terén is elértünk. Néhányat ezek közül példaként:

A leglényegesebb

az, hogy sikerült egész államhatalmunkat közelebb vinni a dolgozó tömegekhez. Párt- és állami vezetőink, képviselőink és tanácstagjaink, népfelmozdulásunk és tömegszervezeteink aktivistái egyre többit fordultak meg a dolgozók között. Tanácsokhoz, illetve az ország gondjairól éppúgy, mint ügyes-bajos dolgairól, meghallgatják véleményüket, javaslatokat, őszintén tájékoztatják őket problémáinkról. A párt és a kormány helyes politikája mellett, amely a dolgozó tömegek egyetértésével találkozik, nem utolsósorban ennek eredménye, hogy az elmúlt évekhez képest észrevehetően fokozódik a néptömegek aktivitása. A munka frontján elért sikerek éppoly biztos jelei ennek, mint az,

hogy a közügyek megvitatásába és intézésébe egyre nagyobb számban kapcsolódnak be a dolgozók.

Az állami élet demokratizmusának fejlődése nyilvánul meg a helyi tanácsok jogkörének jelentős megnövekedésében is. Már eddig is számos helyi jellegű vállalat, intézmény került a tanácsok irányítása alá. Megnőtt a tanácsok pénzügyi önállósága, ily módon nagyobb lehetőségeik vannak arra, hogy a helyi erőforrások jobb kihasználásával növeljék beruházásaikat, emeljék községgazdasági tevékenységük színvonalát.

A szocialista demok-

rácia továbbfejlesztése szempontjából nagy jelentősége van a népi ellenőrzési bizottságok széles hálózatának, mellyel nagy tömegek közvetlenül ellenőrizhetik a vezető testületek határozatainak végrehajtását, fedhetik fel a gazdasági és társadalmi élet fogyatékoságait, tehetnek javaslatokat a hibák kijavítására. A népi ellenőrzésről 1957 decemberében hozott törvény megalkotása óta több mint tízezer dolgozó, munkások, parasztok, szakemberek, háziasszonyok stb. vettek részt a lakosság bejelentéseinek, panaszainak kivizsgálásában, korrupciós ügyek leleplezésében, az államnyomozó hivatalok által felhasznált ellenőrzésében, és hozzájárultak fontos állami, társadalmi problémák megoldásához. Növelte közéletünk demokratizmusát az üzemi tanácsok életrehívása, az államapparátus szervezeti, ügyviteli egyszerűsítése és létszám-beli csökkentése, és sok más fontos intézkedés is.

Ha az állami életünk demokratizmusának további fejlesztésével kapcsolatos feladatokat vizsgáljuk, mindegyiket azt kell leszögeznünk, hogy e demokratizmus tökéletesítésének útja csak a proletárhatalom erősítésének, fejlesztésének útja lehet. A demokrácia — mint a marxizmus-leninizmus tanítja — államforma. Bármilyen demokráciát, mint általában bármely politikai felépítést végző soron az adott társadalom termelési viszonyai határoznak meg. A demokrácia tehát minden társadalmi formációban, államtípában meghatározott osztálytartalommal bír. A kapitalista országokban a legdemokratikusabb burzsoá köztársaság is — mint Lenin mondotta — a burzsoázia gépezete, a proletariátus elnyomására. A szocialista államokban viszont a demokrácia a dolgozó tömegek számára jelent hatalmat, jogot és szabadságot, a volt kizsákmányoló osztályok számára pedig elnyomást, diktatúrát.

Miért kell ezt külön is kiemelni? Azért, mert amikor a szocialista demokrácia problémáiról szólnak, lehetetlen — eredményeink és hibáink elemzése mellett — nem visszaemlékezni az ellenforradalmi időszakra, s e téren is le kell szűrünk annak tanulságait.

A revizionista, ellen-

forradalmi ideológiai és politikai hadjárat ugyan épp a szocialista demokrácia lényegének meghamisítására, végző soron megsemmisítésére irányult. Emlékezzünk: a revizionisták már az ellenforradalom kirombantása előtt felmelegítették a »tisza demokrácia«, a »vegytisza törvényesség«, a dolgozók becsapására szolgáló burzsoá jelzéseit. S mindezt azzal a céllal tették, hogy demokráciákat »fellazítsa«, »liberalizálja« előkészítsék az ellenforradalmi restauráció tá-
laját.

(Folytatjuk.)

Szeretem látni, mikor az emberek örülnek

igyekszik becsülettel megfelelni a bizonyságnak.

A gyűlés után már jobban megered a szava:

— Nehéz lesz, de azért boldogan vállalom — sóhajt, ahogy kifordulunk az üzem kapuján. — Az elmúlt négy esztendő sok gondnal, bajjal járt. Sokszor szinte elkedvetlenedtem, amikor nem tudtam valamelyik választóm kérdését jól elintézni.

— Persze, amit lehetett, elintéztem. Talán ezért is jelöltek újra. A következő négy év biztosan több sikert, örömet hoz, s én szeretem látni, amikor az emberek örülnek. Ebben a körzetben különösen sok a gond, a baj, de azért vagyunk, hogy ezeket megszüntessük.

Sok mindent mond még Matók Mihályné... Lényéből a bizalom, a tette-készség árad. Ugy érzem, jól képviseli majd Rókus egyik munkáslakta körzetét.

A fűszerpaprika-termesztés második díját nyerte el a szegedi Új Élet Tsz

A híres szegedi paprikát az idén az Új Élet Termelőszövetkezet képviselte Szegedről a 62. Országos Mezőgazdasági Kiállításon. A kiállítás bővelkedett fűszerpaprikában, s ezért az Új Élet Termelőszövetkezet tagsága nem is gondolt arra, hogy különösképpen felfigyeljen majd a paprikatermesztésben eddig elért eredményeikre. Kissé meglepőde-
ve vették tudomásul, hogy az egész Mihálytelek büszke.

Ismét jelölték

Mintha onnan és oda írta volna József Attila legszébb proletárverseit, a móravárosiaknak, a »város peremén« lakóknak, gyári munkásoknak, kubikusoknak, ácsoknak, cserepezőknek, napszámos embereknek, akik ökölbe szorított kézzel szorongva éltek az úri Magyarország sajgó földjén. Móraváros legcsücskében, a Cserepes-soron erre is emlékeztem most, amikor tanácsag-jelölőgyűlésükön szószót követve mondták el leglelkük megnyilatkozásait, s egyhangú véleményül jelölték Vincze Antal eddigi kerületi tanácsag-jelölőjét a listára kerülők közé.

Ugy mondták, hogy közülük való, velük érez most is az egykori fűrészgépgépmunkás, később ugyanott igazgató, négy esztendő óta pedig a városi tanács v. b.-elnökhelyettese. Senki se tudná előltük bebizonyítani, hogy Vincze Antalnak nincs köze annak a 11 millió forintnak, amelyet elteremtéséhez, amit mindössze négy esztendő óta költött Móravárosra a népi gondoskodás. Közé van a külteleki utcák elkészült, vagy készülő aszfaltjárdáihoz, a periféria jobb közvilágításához, az új kutakhoz és közkifolyókához, s a több millió forintos költséggel készülő móravárosi iskolához. A nép ügyéhez teljes szívvel köze van: hát ezért jelölték ismét szószóijukká.